

עין משפט
נר מצוה

המקנה פרק ראשון סוטה

מסורת הש"ס

כח א מ"י מיד מהלכת
סוטה הלל ד'
בטו ב מ"י שם הל' עו:
ג מ"י פ"ג מל' סוטה
הל' טו:

תוספות שאנץ

שהיו שקרי ונתנו האי
דלא ברקו לה מ"י משום
דשפא כולה בא עליה
ברוך הוא הים ברוך
אותו. והש"ב לו ר"ת
שהתקן בצדק ומשני רב
ויפך דאמי וכו' תלה לה.
וה"ר רבא עליה בריך
התלה ואפילו לרב ששה
רפליע עליה ואמר דאין
וכו' תלה לה ליכא
למישר שפא בא עליה לא
מיכינאי לרובן דאמר
מוסריה לה שילתרי
תפסס שלא בא עליה
רליכא למישר להכי אלא
אפי' לו יתורה דאמר
דאפי' בעלה נאמן עליה
ברוך דליכא למישר דאנו
בשפטנו שקרי שאנו
מניקה מען שבא עליה
ברוך ואחר כך משקה
אותה אלא לאו ש"ס ליכא
למישר להכי. וזהו ד"כ
לר' שמעון אה מצינא
לעו על המטות ששנו
שיאמרו טמאות היו אלא
שבעליהן באו עליהן בריך
דליכא לומר דר' שמעון
סבר רבסו רבונת לא
תלין ענדו נמי לא תלין
דהא כיון ד' מקרא נפק
לן דאין הים ברוך
אישו נשכב עליה בריך
תלין ולא פליג ר' שמעון
אקרא ה"נ ששמו לקמן
דמרי' ליה לר' שמעון
והא איכא עדים במדינת
הים ומשני עדות רומית
הים לא שבת ואפאי לא
קאמר עדים במדינת הים
לא ולו אלא ש"ס סביבא
(לה"ל) כיון דהלי' בקרא'^א
ומה שאמר בעון בני
ובנוי' של אדם אין הים
ברוך הים לא שבת
ואפאי לא קאמר עדים
במדינת הים. לרוש
שמטונה כדפרי' ועוד
דלקמן אמרי' דאין לן מן
התורה אלא דברי קבלה
שהתקין ריבוי' מהלכות
מפני' שרבו הנאספין
ומימי' קרא דברכי קבלה.
רב ששט סבר לא פליגי
רבנן עליה דרבי' במתנות
דכי פליגי רבנן בספיקא
שפח בוואה סיחא לתוד
אבל במתנות לא אפליגי
רבנן כי שוכות תולה
מתנותיה היא וזו הואיל
ולא מתנותיה לא תלה לה
וכו' אלא שאינה ראיה
ליברק כלי' משום עוים.
ורב יוסף סבר דראיה
ליברק משום עוים ר'ק
דהוכות תלה לה ואי משום
דלא מתנותיה הוא מני רבנן
היא דאמרי' רבנן וכו'
תולה לה ולא איירי
במתנותיה ללא דקפרי' לא
היתה מתנותיה. ואלי
שמטותיהן נשרפות מנחת
קנאות עשירת האפי'ת
לקח שפורים נשרפות
מטה ריבת הרשין:

כ"י קדוש מעיקרא שפיר קדוש משום הכי נשרפת. קשיא כיון דהוא
היה מביא מנחתו עליה אמאי נשרפת מאי שנא מהא דמתן כפרק
ד' (ה) במסכת נזיר (דף נ"ד:) האשה שנדרה נזיר והפרישה את
נהמתה נזיר והיפך לה בעלה אם שלו היתה הנהמה תלה ומרעה
נעדר ואם שלה היתה הנהמה תמלא
ממות ואע"ג דכשעת הקדש הוה כח
מקדש דק"ל דבעל מינו גיזי ואפ"ה
אמר כיון דמשלו היתה תלה ומרעה
נעדר דנפקא לחולין ומנן נמי התם
כפרק בית שמי' (ע"ס דף נ"ג.) מי
שנדר נזיר והלך להביא נהמה (ו)
אם שלו נגנבה נהמה נדר הכי
הוא נזיר ואם משנגנבה נהמה נדר
אינו נזיר והכי נמי הוה עדים בעולם
קודם הקדש ולאו אדעתא דהכי הקדש
ועד אחאי נשרפת כיון דק"ל כבית
הלל דאמרי' כפרק יש נטולין (ג"כ דף
קכ:) ובפרק כ"ג במסכת נזיר (דף נ"ג):
דש שאלה להקדש למה אינו נשאל
עליה ותלה לחולין: דבי קדוש
מעיקרא במעות קדוש. ואין להקשות
והא חשש מלי' א"ג"ג דכי קדוש מעיקרא
נעטות קדוש דלא חוי לכפר מדי היכא
דלא טעא ואפ"ה מנן כפרק נתרל
דכריתות (דף כ"ג.) המביא חשש מלי'
ונודע שלא חטא ירעה עד שמתאבל
דהא מפרש התם טעמא משום דלנו
נוקפו נגמ' ומקדש:

האומרט עמאה אני. שהדמה לבית דין על קלקולה שהיו מאיימין
עליה כדמני מתני' (ט): מקמי דפקדוש. ככלי שרת: טיפוק לחולין.
נפדין שלא היה קדושת הגוף אלא קדושת פה וכל הנמנות נפדות
כל זמן שלא קדשו ככלי: אלא לכפר דקדוש. דכלי שרת מקדשין
את הראוי להם שלא ללאת עוד
לחולין דמתני' כל הנוגע בהם יקדש
וליקרב אינה ראויה שהרי אינה נקדשה
אלא להזכיר עונה של זו שפנדק והרי
היא בדוקה ועומדת ולנדבה נמי לא
חויא להקריבה דמנחת שעורים אינה
כשירה אלא לטובה ולעומר: אי
אמרט בשלמא מים בודקין אוסה.
אם שמתה עד שלא נצאו עדים אלמלא
בשעת שמתה ככלי ראויה היתה לכלי
שרת דההיא שעתא כח מיקדשא
ומיקרב היא מספק כשאר מנחת סוטה
הילכך כי קדוש ככלי שפיר קדוש ומשום
הכי כי אמו עדים איפסלא מהקריבה
מכאן ולהבא ולא נפקא לחולין ונשרפת:
אלא אי אמרת אין המים בודקין אוסה.
הואיל ולא ליבדק שומרת ולא ראויה
היא למנחה: סיגילי מילתא למפרע.
דלא היתה ראויה לכלי ואין כלי שרת
מקדשין אלא הראוי להם כדאמר
בזבחים (דף ט"ו.): וטיפוק לחולין.
כלל שפיון נמנחת פה שלה וקדושת
כלי שלה הכל נעטות שהיינו סבורים
שהיא עטונה מנחת ואיני כן והקדש
טעות אינו הקדש: שזינפה בעורה.
לאחר שקדשה ככלי ועל זנות או בלא
העדים ולא על טומאה של סמירה
ראשונה הילכך כי קדשה ככלי כח
מקדש ומקרב הואי דלא הוה לה
עדים: שנלכדש לקנייה. והימחיה
והלכה וזינפה: דלטו פרחי כהונה
כפיסה. של ראשה תליים לה שלא
תשמט מידם: לעולם כדאמרין
מעיקרא. כדהוה סלקא דעדיה
כרישא שעל טומאת סמירה ראשונה
נצאו ואפילו הכי לא קשיא לרז שמת
דהא דקאמר דכיון דלא חויא לקדוש
מיפוק לחולין אין הכי נמי מדאורייתא
יאכת לחולין ומדרבנן לא נשרפת לפי
שאין הכל בקיאות להצות לרע ששציל

(א) לקמן כ"ג: (ב) תוספתא
פ"ג: (ג) כריתות כ"ד.
(ד) נחמקסין לקמן ט. ד"ה
דומה וכו' תמלא פירוש על
מלה וכו' ד' ו' ד' ו' ו' ו' ו'
סנהדרין י' ד"ה ור"ט.
(ה) לקמן (א. ב.) (ב) ונמנחת
(ג) ונחמקסין ט. ס"ג.
(ד) ופירושין (ב. ג.) ט"ג ור"ט
משולל בה דעטות ט'.

הגהות הב"ח

(א) תוס' ד"ה כי וכו'
דמסכת נזיר וכו' את
ביתמה ואח"כ הישר לה
נכחה: (ב) בא"ד להכי
כחמו ומצינו שנגנבה
אם עד שלא וכו' והבא
נמי: (ג) ד"ה קרב וכו'
הכל על הספק אם
משמלקת נודע לה
שלא ילדה אסורה וכו'
נלח מתחלתה ספרה
ספיקה והלכה לה
נמי: (ד) ד"ה מלאו וכו'
נראה דקאי אקדשה ככלי
ויקדש וכו' דמתן אם
תשמלקת: (ה) ד"ה
והטורה וכו' אינו מושג:

גליון הש"ס

נ"ב קדש הקדשין וכו' ע"י
לקמן דף כ"ג ע"ב מדיה
אלו: תוס' ד"ה כי קדוש
כו' ועוד ברי' עיני מלית
פיר' ה"ד מהל' משהיק:

מוסף רש"י

הרי היא ככל המנחות.
שמשמא עד שלא קדשה
ככלי. והפירה ותלה לחולין
ומהמנחת יקנה אחרת.
והשרף שקדשה קדושת
הגוף ואינה יולאה עוד
לחולין יקדשו ככו'. במצוא
עדיה וזמתי'. אומן
שמשמא עטמיה עם האדם
כדרימות כד.

שהיו לה עדים לא היתה ראויה לקדש ואחו למימר מוציאין דבר שקדש
ככלי שרת לחולין: הרי היא ככל המנחות. שנטמאו עד שלא קדשו
ככלי ותפדה ויביא דמיה את המנחה: קדש הקומץ. שקמחה ותמן
קומץ ככלי שרת קדש בקדושת קומץ שהמנחה טעונה ארבע עבודות
נגד ארבע עבודות של דם וזבחים קמייה מתוך כלי שרת כנגד שמיטה
שהספין של כלי שרת מקדש את הדם וממן כלי להקדיש הקומץ ככלי
שרת שני כנגד קבלת דם הולכה כנגד הולכה והקטרות הקומץ כנגד
וריקת הדם: ששם הוא. ושבו אינה שומה דאמאן בעינין למשרייה:
הרי היא ככל המנחות. שארע בהן פסול בין קמייה להקטרות ומישרף
למטה: ולא הספיק. כהן לאכול את השירים: כיפרסה. מנחה זו את
ספיקה. האי כפרה לאו כפרת עון הוא ולא הזכרת עון אלא כפרה
הראויה לה קאמרין שעשתה מנחה זו בשעת הקטרות קומלה כל מה
שפירש שעל טומאת סמירה ראשונה

שהיו לה עדים לא היתה ראויה לקדש ואחו למימר מוציאין דבר שקדש
ככלי שרת לחולין: הרי היא ככל המנחות. שנטמאו עד שלא קדשו
ככלי ותפדה ויביא דמיה את המנחה: קדש הקומץ. שקמחה ותמן
קומץ ככלי שרת קדש בקדושת קומץ שהמנחה טעונה ארבע עבודות
נגד ארבע עבודות של דם וזבחים קמייה מתוך כלי שרת כנגד שמיטה
שהספין של כלי שרת מקדש את הדם וממן כלי להקדיש הקומץ ככלי
שרת שני כנגד קבלת דם הולכה כנגד הולכה והקטרות הקומץ כנגד
וריקת הדם: ששם הוא. ושבו אינה שומה דאמאן בעינין למשרייה:
הרי היא ככל המנחות. שארע בהן פסול בין קמייה להקטרות ומישרף
למטה: ולא הספיק. כהן לאכול את השירים: כיפרסה. מנחה זו את
ספיקה. האי כפרה לאו כפרת עון הוא ולא הזכרת עון אלא כפרה
הראויה לה קאמרין שעשתה מנחה זו בשעת הקטרות קומלה כל מה
שפירש שעל טומאת סמירה ראשונה

שהיו לה עדים לא היתה ראויה לקדש ואחו למימר מוציאין דבר שקדש
ככלי שרת לחולין: הרי היא ככל המנחות. שנטמאו עד שלא קדשו
ככלי ותפדה ויביא דמיה את המנחה: קדש הקומץ. שקמחה ותמן
קומץ ככלי שרת קדש בקדושת קומץ שהמנחה טעונה ארבע עבודות
נגד ארבע עבודות של דם וזבחים קמייה מתוך כלי שרת כנגד שמיטה
שהספין של כלי שרת מקדש את הדם וממן כלי להקדיש הקומץ ככלי
שרת שני כנגד קבלת דם הולכה כנגד הולכה והקטרות הקומץ כנגד
וריקת הדם: ששם הוא. ושבו אינה שומה דאמאן בעינין למשרייה:
הרי היא ככל המנחות. שארע בהן פסול בין קמייה להקטרות ומישרף
למטה: ולא הספיק. כהן לאכול את השירים: כיפרסה. מנחה זו את
ספיקה. האי כפרה לאו כפרת עון הוא ולא הזכרת עון אלא כפרה
הראויה לה קאמרין שעשתה מנחה זו בשעת הקטרות קומלה כל מה
שפירש שעל טומאת סמירה ראשונה

שהיו לה עדים לא היתה ראויה לקדש ואחו למימר מוציאין דבר שקדש
ככלי שרת לחולין: הרי היא ככל המנחות. שנטמאו עד שלא קדשו
ככלי ותפדה ויביא דמיה את המנחה: קדש הקומץ. שקמחה ותמן
קומץ ככלי שרת קדש בקדושת קומץ שהמנחה טעונה ארבע עבודות
נגד ארבע עבודות של דם וזבחים קמייה מתוך כלי שרת כנגד שמיטה
שהספין של כלי שרת מקדש את הדם וממן כלי להקדיש הקומץ ככלי
שרת שני כנגד קבלת דם הולכה כנגד הולכה והקטרות הקומץ כנגד
וריקת הדם: ששם הוא. ושבו אינה שומה דאמאן בעינין למשרייה:
הרי היא ככל המנחות. שארע בהן פסול בין קמייה להקטרות ומישרף
למטה: ולא הספיק. כהן לאכול את השירים: כיפרסה. מנחה זו את
ספיקה. האי כפרה לאו כפרת עון הוא ולא הזכרת עון אלא כפרה
הראויה לה קאמרין שעשתה מנחה זו בשעת הקטרות קומלה כל מה
שפירש שעל טומאת סמירה ראשונה

שהיו לה עדים לא היתה ראויה לקדש ואחו למימר מוציאין דבר שקדש
ככלי שרת לחולין: הרי היא ככל המנחות. שנטמאו עד שלא קדשו
ככלי ותפדה ויביא דמיה את המנחה: קדש הקומץ. שקמחה ותמן
קומץ ככלי שרת קדש בקדושת קומץ שהמנחה טעונה ארבע עבודות
נגד ארבע עבודות של דם וזבחים קמייה מתוך כלי שרת כנגד שמיטה
שהספין של כלי שרת מקדש את הדם וממן כלי להקדיש הקומץ ככלי
שרת שני כנגד קבלת דם הולכה כנגד הולכה והקטרות הקומץ כנגד
וריקת הדם: ששם הוא. ושבו אינה שומה דאמאן בעינין למשרייה:
הרי היא ככל המנחות. שארע בהן פסול בין קמייה להקטרות ומישרף
למטה: ולא הספיק. כהן לאכול את השירים: כיפרסה. מנחה זו את
ספיקה. האי כפרה לאו כפרת עון הוא ולא הזכרת עון אלא כפרה
הראויה לה קאמרין שעשתה מנחה זו בשעת הקטרות קומלה כל מה
שפירש שעל טומאת סמירה ראשונה

שהיו לה עדים לא היתה ראויה לקדש ואחו למימר מוציאין דבר שקדש
ככלי שרת לחולין: הרי היא ככל המנחות. שנטמאו עד שלא קדשו
ככלי ותפדה ויביא דמיה את המנחה: קדש הקומץ. שקמחה ותמן
קומץ ככלי שרת קדש בקדושת קומץ שהמנחה טעונה ארבע עבודות
נגד ארבע עבודות של דם וזבחים קמייה מתוך כלי שרת כנגד שמיטה
שהספין של כלי שרת מקדש את הדם וממן כלי להקדיש הקומץ ככלי
שרת שני כנגד קבלת דם הולכה כנגד הולכה והקטרות הקומץ כנגד
וריקת הדם: ששם הוא. ושבו אינה שומה דאמאן בעינין למשרייה:
הרי היא ככל המנחות. שארע בהן פסול בין קמייה להקטרות ומישרף
למטה: ולא הספיק. כהן לאכול את השירים: כיפרסה. מנחה זו את
ספיקה. האי כפרה לאו כפרת עון הוא ולא הזכרת עון אלא כפרה
הראויה לה קאמרין שעשתה מנחה זו בשעת הקטרות קומלה כל מה
שפירש שעל טומאת סמירה ראשונה

(א) ע"י רש"י לקמן דף ט'
ד"ה לה ספיקה.
(ב) כהנה דל"ל כיון דמסי'
קחא תולע ומה שאלמו וכו'.
(ג) אל"ף ז"ל והל' דלא אמר
לה בקרי' לה מיה משום שן כ"ו
ונתתי' י"ל משום דלא שכיח
והוא דלמך לקמן (דף י') לענין
עדים כהדרי' ועוד ד"כ הו'
המתנות כדפי' לקמן בסמוך.